

Az egyház és az oktatás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 29:13; Máté 5:14-16; 7:7;
Lukács 4:18-23; 10:30-37; 1Thesszalonika 2:6-8

„...nem kerestünk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól. Bár tekintéllyel léphettünk volna fel, mint Krisztus apostolai, mégis szelídek voltunk közöttetek, mint a gyermekét dajkáló anya. Ennyire megkedveltünk titeket, és készek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek” (1Thessz 2:6-8, ÚRK).

A Biblia bemutatja, hogy a legkorábbi időktől fogva, amikor a hűségesek összegyűltek Isten tiszteletére – zsinagógákban, házaknál és gyülekezetekben –, emberek a Szentírást tanulmányozva és istentiszteleteket tartva vágytak megismerni Istent és megérteni az életükre vonatkozó akarátát. Az Írás azt is újból és újból kijelenti, hogy a gyülekezetben komolyan kell tárgyalni igei kérdéseket, hiszen ott fejlődhetünk Isten és akarata megismerésében.

Néha félünk kérdéseket feltenni. A Bibliában viszont gyakran kérdésekkel vezettek el embereket Isten jobb megismerésére. A Szentírás egészében vannak olyan történetek, amelyek segítenek, hogy a hívők újból megerősítsék elköteleződésüket. A tanítványaival és követőivel kapcsolatban Jézus különösen odafigyelt a tanításnak erre a formájára.

A gyülekezet legyen a tanítás helye, ezért lehetőséget kell biztosítani az őszinte megbeszélésre. „Nincs buta kérdés” – ahogy diákkorunkban sokszor hallottuk az iskolában. Fontos biztonságos környezetet teremteni a gyülekezetben, hogy mindenki növekedhessen a kegyelemben, Istennek és az életével kapcsolatos tervének a megismerésében.

IGAZI KERESZTÉNY OKTATÁS

Egy történet szerint egy rabbi az osztályában ülő fiatalok álmatag szemébe nézve megkérdezte: „Honnan tudjuk, hogy véget ért az éjszaka és kezdődik a nap?”

A tanítványok közül többen óvatosan feltették a kezüket. „Abból – kezdte az egyik –, ha meg tudunk különböztetni egy fügefát egy olajfától?”

„Nem.”

Jelentkezett a következő diák is: „Talán amikor meg tudjuk mondani, hogy bárányt vagy kecskét látunk-e?”

A rabbi több választ meghallgatott, majd így szólt: „Onnan tudjuk, hogy vége az éjszakának és elkezdődött a nappal, ha ránézünk valakire, akit addig még soha nem láttunk, és az idegent fivérünknek vagy nővérünknek ismerjük el. Egészen addig a pillanatig éjszaka van, bárhogy is ragyogjon a nap.”

Olvassuk el Lk 10:30-37 szakaszát! Mit akart kifejezni Jézus ezzel a történettel? Tehát mi az, ami feltétlenül fontos része az igazi keresztény oktatásnak?

Hetednapig adventistaként a tantételek világosságának és igazságának gazdagságát ismerhetjük (a holtak állapota, a szombat, 1844 és az ítélet, a nagy küzdelem, hogy néhány tanítást megnevezzünk), amit a kereszténység nagy része még mindig nem ismert fel. Viszont ha mégoly fontosak is ezek az igazságok, ugyan mi hasznunk származik belőlük, ha nem vagyunk kedves emberek, ha előítélettel viseltetünk másokkal szemben, ha a kulturális és társadalmi berögződéseink miatt némelyeket alsóbbrendűként kezelünk? Az igazi keresztény oktatásnak mindenképpen oda kell hatnia, hogy felülemelkedjünk ilyen emberi gyarlóságokon és rossz dolgokon, és úgy tekintsünk másokra, ahogyan Krisztus tette, mint akikért Ő meghalt, akiknek a bűneit hordozta a kereszten, akikért a legnagyobb árat fizette. Amennyiben valóban magasra emeljük a keresztet, amit tennünk is kell, minden ember értékét felismerjük, és ideális esetben úgy is bánunk velük, ahogyan valóban megérdemlik – az Istentől kapott értékük szerint. A keresztény oktatásnak részét kell, hogy képezze az ilyen irányú tanítás is, különben nem méltó a „keresztény” névre!

Milyen előítélet terjeng a mi társadalmunkban – akár rejtetten, akár nyilván –, amin keresztényként felül kell emelkednünk?

VILÁGOSSÁGKÉNT ÉLNI

Bármerre nézünk, azt látni, hogy mintha a bolygónk önmaga ellen fordult volna – a világosságot felcserélték a sötétséggel. Persze a saját környezetünkben is találkozunk sötétséggel, amikor a magunk helyzetére gondolunk ebben a nehéz világban, és ez igencsak próbára tesz bennünket. Mi magunk is látjuk, hogy borzalmas körülményeket hoz az élet, küzdünk betegségekkel, elveszítjük szeretteinket, családok felbomlanak szakítás és válás miatt, és közben próbálunk valami értelmet találni a társadalom és a kultúra gonosz dolgai között.

Az erkölcsi összeomlás és lelki hanyatlás képei mellett, a külső és belső hanzavarban azt is halljuk, amint Jézus mindannyiunkhoz szól:

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14-16). Hogyan kell tehát élnünk? Keresztényként milyen hatásunk legyen az emberekre, hogy meglássák Istent? Mit tanítanak erről ezek a versek?

Vajon hogyan értették Jézus beszédeit a hallgatói, akik a Galileai-tenger partján a tikkasztó nap hevében ültek? A szavait hallgató emberek ismerték a világosságot és a sötétséget. Sokféle sötétségtől félhettek. Római uralom alatt éltek, militarizált társadalomban, ami azonban még telefonok, számítógépek és az internet nélkül is több szempontból működött olyan jól, mint a miénk, de bizonyos tekintetben még ijesztőbb volt.

A rómaiak mindenütt jelen voltak, arra emlékeztetve a hegyoldalon összegyűlt tömeget, hogy hirtelen a kínzókamrákban találhatják magukat vagy egy római keresztben végezhetik lecsupaszítva, ha nem hagynak fel a bajkeveréssel.

Viszont ott volt Jézus, aki arra szólította őket, hogy az életük világítson. Legyenek könyörületesek, tiszta szívűek, törekedjenek a békességre. A keresztény oktatásnak elengedhetetlen része, hogy diákjaink a világ világosságként éljenek. Meg kell tanítanunk őket arra, hogy választásaikkal és döntéseikkel Isten valóságát és jóságát mutassák be az embereknek.

Hogyan lehet igazán bemutatni Isten valóságát és jóságát?

TANÍTVÁNYKÉNT ÉLNI

Amennyiben az egyház komolyan veszi az erős keresztény oktatást, elengedhetetlen, hogy Jézussal kezdjük, aki tanítványokat hívott el, útjaik során pedig kiképezte őket a misszióra. Lehetőséget biztosított nekik, hogy kapcsolatba kerüljenek az emberekkel, akikről szeretettel kellett gondoskodniuk. Napi szinten ösztönözte őket, eléjük tárta, hogy milyen lehetne a világ, ha az emberek elkezdenének testvérként bánni egymással.

Olvassuk el Lk 4:18-23 verseit! Mit üzen Krisztus mindannyiunknak, a követőinek?

A tanítványok három éven át figyelték Jézust, a Mestert, aki Isten országának elveit élte meg. Ezt hirdette a názáreti zsinagógában is, amikor először prédikált. A megbocsátás, a kegyelem és a szeretet kéz a kézben járt a magánnyal, a köteleességekkel és a nehézségekkel. A legfőbb tanulság az, hogy a tanítványságot nem szabad félvállról venni. Az ember nemcsak egy napra, hanem egész életére tanítvánnyá lesz. „Az Üdvözítő tanítványainak adott megbízása kiterjed minden hívő emberre... az idő végéig... Krisztus mindazokat megbízta az evangélium hirdetésével, akikhez eljutott a menynevei ismeret. Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodjanak Krisztussal” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 726-727. o.).

Jézus tanítványaiként ma biztosítanunk kell, hogy mindig Ő legyen a közösségünk és az istentiszteletünk középpontjában. Jó emlékezni arra, hogy tőle ered a tanítványság. Kora rabbijainak is voltak ugyan követők, de Jézus volt az, aki elhívta az embereket, hogy kövessék Őt. A rabbi el sem tudtak volna képzelni olyan radikális elhívást, amiben az ő parancsolataiknál fontosabb az, hogy az ember Jézussal legyen. Jézus tanítványaiként nemcsak tisztelnünk kell minden embert, hanem igyekeznünk kell olyan körülményeket is teremteni, amelyek között mindenki növekedhet és fejlődhet. Ebből következően a keresztény oktatásba feltétlenül be kell építeni ezt a fajta missziótudatot, céltudatosságot, hogy ne csak a megélhetésünket biztosítsuk, hanem a saját köreinkben megtegyük azt, amire Jézus elhív: járjunk az Ő lábnyomában, álljunk a szükségekben lévők szolgálatára és ismertessük meg velük az evangélium jó hírét.

AZ IGAZSÁGOT KERESNI

„Fontos, hogy ne hagyjuk abba a kérdezést. Van létjogosultsága a kíváncsiságnak. Az ember nem tehet mást, csak csodálattal elmélkedik az örökkévalóság, az élet titkairól, a valóság bámulatos struktúrájáról. Elég, ha mindennap megpróbálunk még egy kicsivel többet felfogni e titokzatos dolgokból. Soha ne veszítsük el a szent kíváncsiságot!” – írta Albert Einstein, akit általában a modern fizika atyjának tekintenek. Valóban titkokkal teli világban élünk, nem igaz? A modern tudomány rávilágít, hogy meglepő összetettség figyelhető meg a létezés csaknem minden szintjén. És ha ez a helyzet a pusztán fizikai dolgokkal, mennyivel inkább így van ez a lelkiek terén!

Mit tudhatunk meg a következő igékből az igazság és a válaszok kereséséről? Zsolt 25:5; Jer 29:13; Mt 7:7; Jn 16:13; 17:17; ApCsel 17:26-27

A Biblia tele van hozzánk eléggé hasonló, kíváncsi emberek történeteivel – férfiak és nők, akiknek kérdéseik, félelmeik, reményeik és örömeik voltak, akik a maguk módján keresték az igazságot, kutatták a válaszokat az élet legnehezebb kérdéseire.

„Mindent szépen alkotott Isten a maga idejében. Az örökkévalóságot is az emberek szívébe helyezte, de úgy, hogy elejétől a végéig nem foghatják föl mindazt, amit Isten cselekszik” (Préd 3:11, ÚRK). Mit értett ezen Salamon? Bizonyos fordítások az *'olam* héber szóra azt írják, hogy „örökkévalóság” (RÚF, ÚRK), mások pedig azt, hogy „az idő egész folyása” (SZIT). Tehát e vers szerint Isten az emberi szívbe és elmébe helyezte a múlt és a jövő, így az örökkévalóság bizonyos fogalmát. Vagyis emberként képesek vagyunk azon gondolkodni, amit az élet és általában a létezésünk „nagy kérdéseinek” neveznek.

Természetesen ezért van központi szerepe a Szentírásnak. Kik vagyunk? Miért vagyunk itt? Hogyan kell élnünk? Mi történik, amikor meghalunk? Miért létezik baj és szenvedés? Ilyen kérdéseket tettek fel az igazság keresői az írott történelem kezdetétől fogva. Micsoda kiváltság és milyen felelősség, hogy most segíthetünk az igazság keresőinek rámutatni bizonyos válaszokra! Mi más volna a keresztyény oktatás feladata, ha nem az, hogy az Isten Igéjében található feleletekre irányítsuk az emberek figyelmét?

Miért elengedhetetlen, hogy a Szentírásé legyen a fő szerep, amikor az élet nagy kérdéseire keressük a választ?

KÖZÖSSÉGBEN ÉLNI

Mit fejez ki Pál 1Thessz 2:6-8 verseiben, aminek meg kell mutatkoznia az iskoláinkban és a gyülekezeteinkben?

Elmondható a mi korunkban, a közösség széthullásával szembeülve, hogy még soha nem volt ekkora jelentősége a gyülekezet bibliai értelmezésének. „*Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük*” (Mt 18:20) – emlékeztet az evangélista. A gyülekezet, a közösség újszövetségi képe elsődlegesen a hívők otthonában alakult ki. Ott találkozott a közösség, kis csoportokban, imádkoztak, énekeltek, úrvacsorát tartottak, megismerték Jézus szavait, majd mindarról beszélgettek is.

Az Isten tiszteletére összegyűlt csoportok váltak az első egyházi iskolákká, hiszen azokban ismertették meg az új tagokat a Bibliával és az új étellel Jézusban. „*És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által...*” (Róm 12:2) – Pálnak e szavai is jól mutatják, hogy az egyház különösen komolyan vette a tanítás munkáját.

Az első hívők gyorsan felfedezték, hogy ilyen közösségekben lehet a legjobban megélni az evangélium szerinti életet. Együtt okunk van hangosabban énekelni, buzgóbban imádkozni és nagyobb törődéssel, együttérzéssel viseltetni egymás iránt. Hallva, amint mások Isten jóságáról beszélnek, jobban átérezzük irántunk tanúsított jóságát is. Mások küzdelmeiről és fájdalmairól értesülve tudatosul bennünk, hogyan gyógyított meg minket is az Úr, és ettől újult erővel szeretnénk kegyelmének és gyógyításának eszközei lenni.

A mai igeszakaszban Pál határozottan állítja, hogy Isten evangéliuma a lényeg, számunkra az a minden: a kereszt ereje, az Úr feltámadása, visszatérésének ígérete. Ez a legnagyobb hír a világon. Pál egész hátralévő életében a lehető legnagyobb hűséggel és elkötelezettséggel hirdette Jézus történetét.

Itt az apostol azt emeli ki, hogy az evangélium üzenetét közösségben élve lehet a legjobban megérteni és tapasztalni. Ne feledjük, az emberek árgus szemekkel figyelik, hogy meglátszik-e az életünkben a kegyelem bibliai üzenete!

Komolyan gondolkodjunk el az életünkről, és tegyük fel magunknak a kérdést: Milyen bizonyág vagyok a környezetemben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus letörte a világi nagyság reménységét. A Hegyi Beszédben igyekezett a téves nevelés okozta nézeteket eloszlatni és hallgatóiba helyes elképzelést ültetni országáról, saját jelleméről. Mégsem támadta közvetlenül a nép hibáit. Láta a világnak a bűn miatti nyomorúságát, de nem rajzolta eléjük élesen szármalmas állapotukat. Valami sokkal jobbra tanította őket, mint amit addig ismeretek. Nem szállt harcba az Isten országáról alkotott elképzeléseikkel, hanem elmondta, milyen feltételekkel léphetnek be oda, s rájuk hagyta a tanulás levonását annak természetéről. Az általa tanított igazságok nem kevésbé fontosak számunkra, mint a Jézust követő sokaság számára. Nekünk is legalább annyira meg kell tanulnunk Isten országának alapelveit” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 245. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Robert Louis Stevenson 1850-ben született a skóciai Edinburghban. Leírta, hogy egyik este a dajkája el akarta altatni, de ő odaszaladt az ablakhoz. Lenyűgözte, amit látott. Egy lámpagyújtogató az egyik gázlámpától ment a másikig. Stevenson gyermeki örömeiben hívta a dajkát: „Nézd azt a férfit! Lyukakat vág a sötétségbe!” Milyen szerepet adott neked Isten abban, hogy világosságot és szeretetet vigyen a környezetedbe? Ha nem vagy biztos benne, beszélgetsetek el a gyülekezetben arról, hogy mit tehetnétek ezért együtt!**
- 2) **Az egyháznak Istenhez kapcsolódva kell a világért munkálkodnia, ezért fontos követni Jézus szavait és szolgálatát. Maga a testet öltés, hogy Isten eljött hozzánk, a világunkban élt, velünk küzdött, nevetett és sírt, mindez emlékeztet bennünket: gondoskodnunk kell a környezetünkben élőkről. Hogyan teszed ezt? Hogyan lehet a gyülekezetünk fiataljait bekapcsolni ebbe a munkába?**
- 3) **Gondolkozzunk azon, hogy hetednapi adventistaként milyen felelősségünk van az általunk ismert, csodálatos igazság tanításában! Hogyan lehet meghatározó szerepe a gyülekezetnek ebben? Ugyanakkor hogyan lehet a gyülekezet biztonságos hely, ahol elbeszélgethetünk az igazságról azokkal, akik nehéz kérdéseket tesznek fel? Mit tehetünk, hogy olyan légkör alakuljon ki, amelyben komoly kérdések is megvitatathatók?**
- 4) **Beszélgessünk a társadalmunkban meglévő kulturális előítéletekről! Hogyan segíthet a gyülekezetünk az embereknek felülemelkedni az előítéleteken és követni a Szentírás tanításait?**

KIS SZABÓ JUDIT:

BONTS KI KARJAIDBAN

Pecsételj el Uram, legyek elmozdíthatatlan
lehessek örökre szóló, légy egyetlen egy Uram
irányítsd tetteim, beszédem te formáld
urald gondolataim, vágyaimat zabolázd
és még ereimben is te mutasd meg magad!
Bonts ki karjaidban, hadd vetkezzem le magam
hogy téged – a Krisztusit – reám öltselek
hadd hagyjam itt magam ölelésedben
fogd énem – mint egyetlen gátam e próbán.
Most van lehetőség hívó szavad után menni
más nincs, csupán ez az élet az egy esély
csekélynek tűnő, mégis oly sok lehetőség
hisz minden napja az, sőt minden pillanata
épp ez is...